

LID OF ONDERDAAN DER MAATSCHAPPIJ?

Ondergeteekende kan zich niet vereenigen met het voorstel van het hoofdbestuur om het recht tot reglementswijziging in handen van het hoofdbestuur te geven. Zoolang ik lid ben van een vereeniging, welke het ook zij, wensch ik het recht te hebben, invloed te kunnen uitoefenen op het vaststellen der bepalingen, waaraan ik mij heb te onderwerpen.

Valt dit recht weg, dan is men geen lid meer eener vereeniging, maar onderdaan eener regeering van enkelen. Deze positie weiger ik te aanvaarden, zelfs tijdelijk, en dit te meer, omdat naast die regeering van enkelen een duurbetaalde nevenregeering van ambtenaren dreigt te ontstaan.

Amersfoort, 12 April 1920.

M. VAN DER HOEVE.

ARTS-STAATSAMBTENAAR.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega S. DIAMANT zij mij een kort woord veroorloofd.

Het was eerst wel mijn bedoeling een minderheidsrapport te maken; ik zag echter daarvan af, toen mijn voornaamste opmerkingen in het rapport werden opgenomen: ik geef toe, dat zij niet heel gelukkig geplaatst zijn. Maar er is meer: van den beginne af heb ik tegen de *samenstelling* der commissie geprotesteerd; daarenboven is door mij een andere *werkwijze* voorgesteld. Ik had n.l. gewild, dat wij menschen van verschillende richting en positie zouden hebben gehoord, dat wij een uitgebreid onderzoek hadden ingesteld; toen dit met de grootst mogelijke meerderheid werd verworpen, heb ik wel ingezien, dat *deze* commissie mijn doel niet *rechtstreeks* kon bevorderen. Ik heb toen getracht in deze omstandigheden zoo goed mogelijk mijn *standpunt* te *handhaven*. Dit standpunt had ik voor een deel uiteengezet in mijn artikel van Maart 1920 en in de vergadering van de afdeling „Zaanland” van 1 Mei d.a.v.. De dáár door mij gehouden inleiding werd getikt en aan de commissieleden gezonden.

Ik deed dus niet veel meer dan mij verdedigen; de besprekingen in de vergaderingen volgden bijna alle mijn artikel. Ook werd literatuur bestudeerd, doch naar mijn meening werd daaraan veel te weinig gedaan. Er werd lang niet alles verzameld, wat op dit gebied geschreven is, maar dat lag ook niet in de bedoeling van de meerderheid der commissie. Het rapport moest op deze wijze wel in hoofdzaak worden een bestrijding van mijn opvattingen; ik kon als minderheidsrapport dan ook niet veel meer geven dan mijn reeds gepubliceerde meening, *tenzij* ik mij geheel afzonderlijk aan het vraagstuk verder had gewijd en *alleen* een concrete oplossing had bestudeerd en die had opgesteld. Aangezien het echter m.i. een fout is, als één persoon, in een dergelijk belangrijk vraagstuk, alles slechts van *zijn* kant beschouwt, meende ik hiertoe niet te moeten overgaan.

Op bldz. 1137 lezen wij, dat de *verschillende stelsels werden besproken*; en inderdaad dat heeft de commissie gedaan, maar zij heeft geen schets geleverd van een stelsel, dat — als men het staatsambtenaarschap van den arts wensch in te voeren — naar haar meening het beste zou zijn. Daarvoor gevoelde zij te weinig voor het onderwerp.

Collega DIAMANT en vermoedelijk vele anderen hebben verwacht, dat ik nu toch een bepaald voorstel had gedaan; ter gelegener tijd en plaats hoop ik in die richting steeds mijn *medewerking* te verleen. Ik verwacht, dat de behandeling van het vraagstuk door anderen zal worden ter hand genomen. Ook van de zijde van het publiek is de belangstelling groeiende. Samen met anderen en op eigen gelegenheid stel ik mij voor aan dit maatschappelijke vraagstuk te blijven arbeiden.

Als *bijvoegsel* van dit rapport meende ik mijn arbeid *niet* te moeten leveren. Nog moet ik opmerken — gesteld dat ik *alléén* de ernstige bestudeering van een omschreven plan had ondernomen —, dat dan toch de tijd te kort zou geweest zijn, te meer, omdat ik juist een geheel nieuwen werkkring in November was binnengegaan, die mij geen tijd liet om daar buiten nog een groote taak op mij te nemen.

Met de eerste zinsnede van de slotsom van collega DIAMANT kan ik mij volkomen